

долу въ дола, коньтъ му спира, изостря уши на-
прѣдъ и почва да прѣхти . . . Яздачтъ слѣзълъ отъ
коня да види, защо коньтъ не желае да върви. За-
качилъ повода на седлото и се отбилъ въ горич-
ката да дири причината на конското прѣхтѣне. Ко-
ньтъ обаче се възползувалъ отъ това и хукналъ да
бѣга въ тъмнината. Вълко останалъ самъ въ го-
ричката и веднага съзрѣлъ на близката могилка
една вълчица да бѣга къмъ дола. Нашиятъ пжтникъ
е добъръ стрѣлецъ, сменя пушката отъ плещитѣ си
и чака да му мине на ржка звѣрътъ. Обаче, вълчи-
зата, като видѣла човѣка съ пушката, разбрала, че
не ѝ е работа да го напада и бързо си заминала по
долината, дѣто се скрила между баиритѣ.

Вълко се усѣтилъ, че тази вълчица, щомъ сама
обикаля пжтищата, трѣбва сигурно да има малки
вълчета въ дупката си, та имъ дири храна. И рѣ-
шилъ той да обикаля тази страна, за да узнае, дѣ се
крие вълчицата.

Една сутринъ Вълко забѣлѣзва стжпки по снѣга
около тѣхната кошара. Тогава той още живѣелъ на
селото си, — грабва пушката, па по стжпкитѣ право
въ гората. Когато навлѣзълъ прѣдпазливо въ единъ
страшенъ долъ, той чулъ нѣкакъвъ звукъ. Усѣтилъ
се че вълчицата вика своитѣ вълчета, защото имъ е
донесла плячка. Внимателно и излеко той се скрилъ
задъ снѣжнитѣ шубръци и камънаци, па гледалъ на
прѣдъ. При нѣколко стжпки, прѣдъ очитѣ му се от-
крила интересна картина. Вълчицата легнала на
страна въ снѣга и съ наслада гледа своитѣ вълчета,
какъ се борятъ, ядатъ и грабятъ плячката, която тя
съ опасностъ на живота си имъ бѣ донесла.

Вълко веднага се прѣцѣлва въ вълчицата и я
поваля на мѣстото ѝ. Изплашенитѣ вълчета се скри-